



កាបូបលុយ ឆនមន្ត

ដោយ អាម៉ាន់ដា វ៉ែតធើរ

ផ្អែកទៅលើដំណើររឿងពិត

« ជ្រើសរើសផ្លូវត្រូវ ហើយចូររីករាយ ។ ខ្ញុំត្រូវជ្រើសផ្លូវត្រូវជានិច្ច » (សៀវភៅ ចម្រៀងកុមារ ទំព័រ ៨២) ។

ម៉ែ និយាយថា « ខ្ញុំចាប់ឯងបានហើយ ! » នាងបានប៉ះប្អូនប្រុសរបស់នាង ហើយនាងបានហែលទឹកចេញទៅ ។ គ្រួសាររបស់ម៉ែនិយាយបានស្នាក់នៅក្នុងសណ្ឋាគារ រហូតដល់ពេលពួកគេប្តូរទីលំនៅទៅផ្ទះថ្មីរបស់ខ្លួន ។ វារីករាយណាស់ក្នុងការញ៉ាំងអាហាររ៉ាំរ៉ៃលើកម្តៅខ្លួននៅក្នុងម៉ាស៊ីនកម្តៅអាហារសម្រាប់អាហារថ្ងៃត្រង់ ។ ហើយពួកគេហែលទឹកលេងនៅក្នុងសណ្ឋាគារនោះស្ទើរតែរាល់ថ្ងៃ ។

ប៉ុន្តែមានអ្វីមួយដែលពុំសូវជាល្អនៅក្នុងការរស់នៅសណ្ឋាគារនោះ ។ ការិយាល័យរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងសណ្ឋាគារនោះនៅជាន់ក្រោមបន្ទប់របស់ពួកគេ ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងនោះគិតថា ម៉ែនិយាយ និងបងប្អូនប្រុសរបស់នាងឲ្យឡាណាស់ ។ គាត់បានសួររបស់ពួកគេថា « តើខ្ញុំអាចជួលបន្ទប់ឲ្យអ្នកបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ នៅពេលវាពុំសូវសំឡេងដូចដំបូងប្រុងនៅហើយនឹងត្រចៀកបែបនេះ ? » ។

បន្ទាប់ពីបរិភោគអាហារពេលថ្ងៃហើយ ប្អូនប្រុសរបស់ម៉ែនិយាយ អ៊ីរីនបានលោតចេញពីគ្រែ ហើយទូរស័ព្ទលើកម្រាលឥដ្ឋពុលស្លូ គ្រាៗ ។ ម៉ែនិយាយត្រឡប់មកវិញ ហើយមើលទៅម៉ាក ។

ម៉ាកបាននិយាយថា « សូមកុំលោត សូមដើរថ្មមៗ » ។ ប៉ុន្តែវាយឺតពេលទៅហើយ ។ ទូរស័ព្ទបានឆាប់ឡើង ។ ម៉ែនិយាយគិតថា « អូ នោះ » ។

ម៉ាកបានទទួលទូរស័ព្ទ ។ ម៉ែនិយាយស្តាប់ពុំម្តាយរបស់នាងនិយាយសូមទោសអ្នកគ្រប់គ្រងនោះ ។

ម្តាយនាងបានញាក់ស្មារតីដោយចាក់ទឹកចិត្ត ពេលគាត់ដាក់ទូរស័ព្ទចុះវិញ ។ គាត់បាននិយាយថា « អេដវីដ និងម៉ែនិយាយ ម៉ាកត្រូវឲ្យអ៊ីរីន និងអ៊ីមីលីតេង ។ តើកូនអាចយក គ្រីស្ទីន និង ដានីយ៉ែលទៅដើរលេងបានទេ ? »

នៅពេលពួកគេបានចាប់ផ្តើមដើរកាត់កន្លែងចតឡានសណ្ឋាគារនោះ ម៉ែនិយាយបានឃើញអ្វីមួយតូច មានពណ៌ត្នោតនៅលើដី ។

វាគឺជាកាបូបលុយ ។ ហើយមានលុយនៅក្នុងកាបូបនោះ !

នាងបាននិយាយពេលលើកកាបូបនោះឡើងថា « នេះនែ អេដវីដ ! » ។

អេដវីដ បាននិយាយថា « យើងត្រូវយកកាបូបនេះទៅការិយាល័យអ្នកគ្រប់គ្រងភ្លាម » ។

ម៉ែនិយាយមានអារម្មណ៍បុកពោះ ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេត្រូវយកកាបូបនោះទៅឥឡូវនេះ ? តើម៉ាក ឬប្តីរបស់ពួកគេមិនអាចយកទៅឲ្យគាត់នៅពេលក្រោយបានទេ ?

ប៉ុន្តែ ម៉ែនិយាយដឹងភ្លាមអំពីរឿងត្រឹមត្រូវដែលត្រូវធ្វើ ។

ក្មេងៗបានបើកទ្វារការិយាល័យ ហើយបានដើរចូលទៅក្នុងបន្ទប់ដោយភ័យខ្លាច ។ អ្នកគ្រប់គ្រងនោះបានធ្វើមុខត្រង្គ ។ ម៉ែនិយាយនិយាយថា « ចាំស ពួកខ្ញុំបានឃើញកាបូបលុយនេះនៅកន្លែងចតឡាន » ។

ដៃរបស់នាងញឹកនៅពេលនាងដាក់កាបូបលុយនោះនៅលើតុបញ្ជា ។ បុរសម្នាក់ដែលកំពុងឈរនៅតុបញ្ជានោះបានសម្លឹងមើលមក ។ គាត់បានថ្លែងថា « នោះជាកាបូបរបស់ខ្ញុំ » ។ គាត់បានប្រញាប់មើលក្នុងកាបូបនោះ ។ « អ្វីគ្រប់យ៉ាងគឺនៅក្នុងនេះទាំងអស់ ។ អរគុណក្លាយ ! »

ម៉ែនិយាយបានក្រឡេកមើលទៅអ្នកគ្រប់គ្រងនោះ ។ មុខក្រញ៉ាំងរបស់គាត់បានរលាយបាត់ទៅ ហើយទឹកមុខរបស់គាត់មើលទៅគួរឲ្យរីករាយ ។

ពេលពួកគេបានចេញពីការិយាល័យនោះ ដានីយ៉ែលបានសួរថា « តើនោះពុំមែនជាកាបូបលុយវេទមន្តទេ ? »

អេដវីដបានសួរ « ហេតុអ្វីបងគិតថាវាជាកាបូបលុយវេទមន្ត ? »

អេដវីដបានត្រឡប់មកវិញ ហើយនិយាយថា

« ដោយសារកាបូបលុយនោះធ្វើឲ្យមនុស្សដែលម្នាក់ម៉ៅសប្បាយចិត្ត ! តើវាពុំមែនជាកាបូបលុយវេទមន្តទេ ? ។ គាត់សប្បាយចិត្តដោយសារយើងបានធ្វើរឿងត្រឹមត្រូវ » ។

ម៉ែនិយាយមានអារម្មណ៍យ៉ាងពិសេសក្នុងចិត្តនាង ។ នាងពុំធ្លាប់ដឹងសោះថា ការជ្រើសរើសធ្វើទង្វើត្រឹមត្រូវធ្វើឲ្យមនុស្សរីករាយជាខ្លាំង ។

ប៉ុន្តែថ្ងៃក្រោយមក ម៉ែនិយាយ និងប្តីរបស់នាងបានទៅបង់ថ្លៃបន្ទប់ក្នុងសប្តាហ៍នោះ ។ អ្នកគ្រប់គ្រងបានញញឹមដាក់ម៉ែនិយាយ ។ គាត់បានទូរស័ព្ទទៅតែម្តងគត់ចាប់តាំងពីពេលដែលពួកគេឃើញកាបូបលុយនោះមក ហើយគាត់គ្រាន់តែទូរស័ព្ទទៅអរគុណចំពោះភាពទៀងត្រង់របស់ពួកគេ ។ ម៉ែនិយាយ មានអារម្មណ៍ថា នាងបានរាប់អានមិត្តភក្តិថ្មី ។

ម៉ែនិយាយគិតថា « ការជ្រើសរើសត្រូវធ្វើជាមួយអស្ចារ្យណាស់ » ។ នាងបានលើដៃគ្រឿង ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងនោះបានលើកដៃគ្រឿងដាក់នាងវិញ ។ « ហើយគាត់ពិតជាមិនម្នាក់ទៀតឡើយ តាំងពីពេលនោះមក » ។ ■

អ្នកនិពន្ធរស់នៅក្នុងរដ្ឋ ណេវ៉ាដា ស.រ.អា. ។



ការមានចិត្តទៀងត្រង់ មួយពេលម៉ោងចេញលេង មានអ្នកជ្រុះកាក់ម្តែប្រាំសែននៅលើដី ។ ខ្ញុំបានរើសវាមក ហើយទោះបីជាខ្ញុំចង់ទុកកាក់នោះ ក្តី ខ្ញុំបានយកវាទៅឲ្យគ្រូរបស់ខ្ញុំ ។

ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ល្អ ដោយសារខ្ញុំបានជ្រើសរើសធ្វើរឿងត្រឹមត្រូវ ។ ខ្ញុំបានរៀនថា ប្រសិនបើអ្នកឃើញអ្វីមួយដែលពុំមែនជារបស់អ្នក ហើយសូម្បីតែអ្នកចូលចិត្តវាក៏ដោយ សូមកុំយកវា ដោយសារនោះគឺដូចជាការលួចហើយ ។ ថាយលើ ប៊ី អាឃុ ៧ ឆ្នាំ អូហ្វីន ស.រ.អា.